Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 26 - 28 JUNI 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

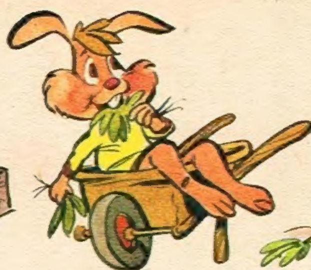

Bobo dopt de doppers
Samen met zijn zusje.
Bobo krijgt geen moppers:
Bobo krijgt een kusje!

Wie kan de vier peuleschillen vinden,
Die Krabbel verstopt heeft?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

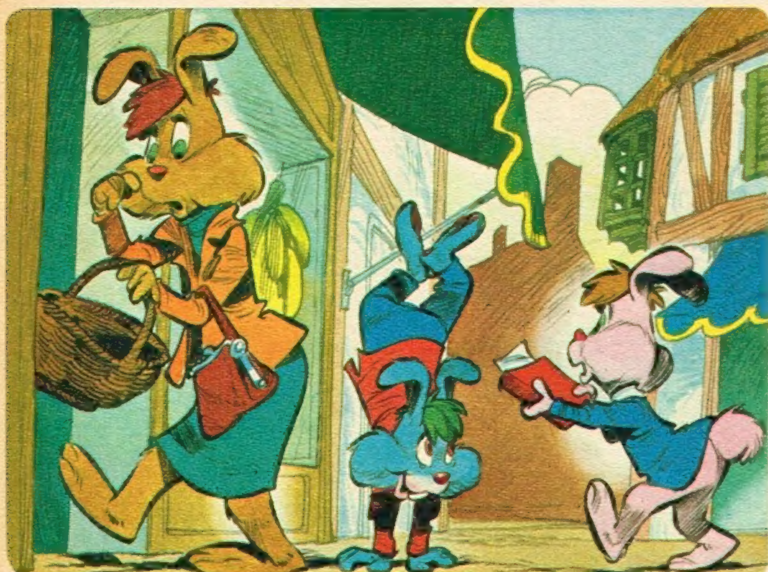
Bobo Konijn en zijn

1. Bobo Konijn en zijn mama staan juist klaar om uit te gaan. Mama heeft een lange boodschappenlijst gemaakt. Ze heeft de lijst in haar mandje gelegd. Daar gaat de deur open. Bobo's nichtje Lees-Voor komt binnen en ze roept: „Dag, tante, dag, Bobo, wil iemand me voorlezen alstublieft! Hier is het boek!"

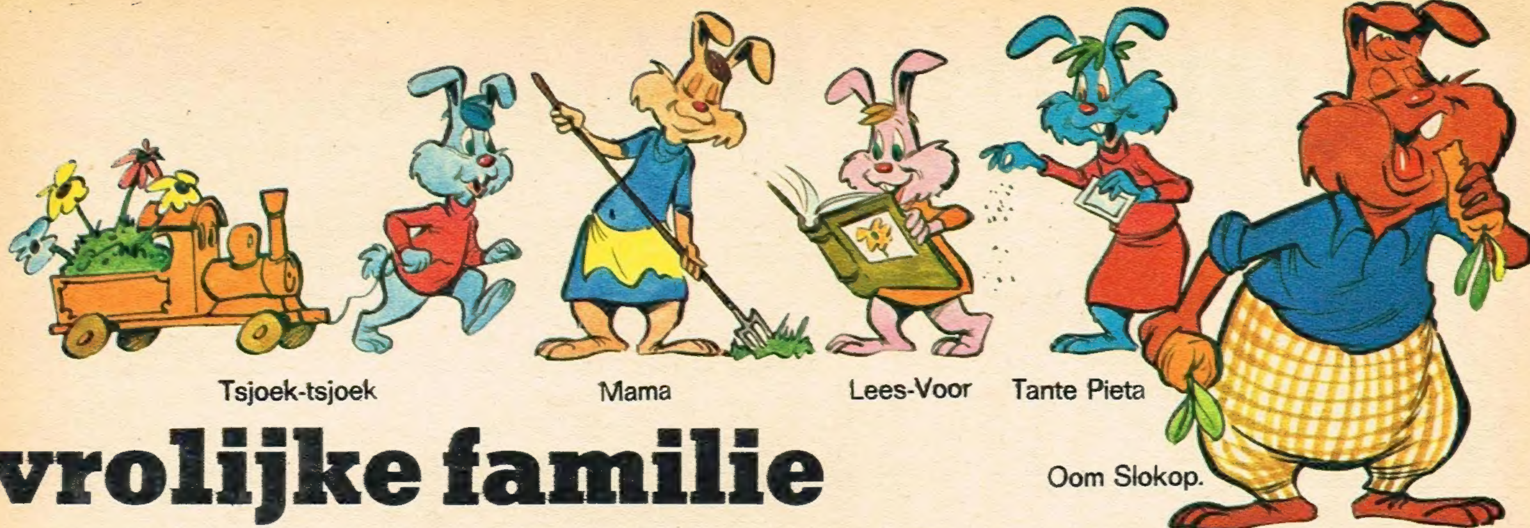
2. „Nee, Lees-Voor, we moeten boodschappen gaan doen," zegt mama. Ze heeft er geen erg in dat haar boodschappenlijstje uit het mandje is gewaaid. Dat kwam door de tocht van de deur. Lees-Voor raapt het papiertje op en stopt het in haar boek. „Mag ik met jullie mee?" bedelt ze. „Goed," zegt mama.

3. Bobo vindt het niet zo leuk dat Lees-Voor meegaat. Ze zeurt de hele tijd maar over voorlezen. „Als je niet ophoudt, ga ik op mijn kop staan," zegt hij. Maar intussen zijn ze bij de winkel aangekomen. „Hè," schrikt mama, „waar is mijn booschappenlijstje nou? Het is zeker uit mijn mandje gewaaid. Wat vervelend!"

4. Mama Konijn weet heus niet meer, wat ze allemaal had opgeschreven. Ze koopt wat spulletjes en gaat de winkel uit. En Lees-Voor loopt maar met haar boek en zanikt: „Toe nou, lees onderweg wat voor!" „Ik moet met mama de mand dragen," roept Bobo. „Ik kan niet dragen en lezen tegelijk. Zeur niet zo!"

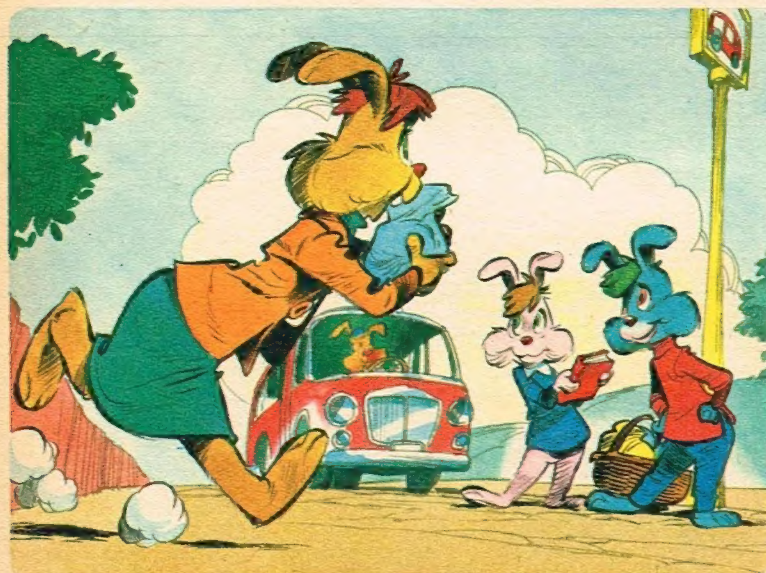
vrolijke familie

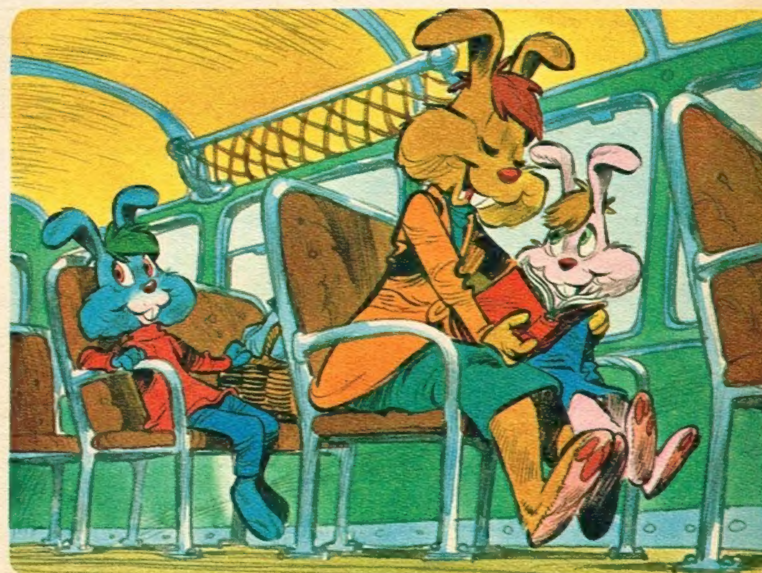
5. Omdat de mand nu zwaar is, gaan ze met de bus naar huis terug. Bij de bushalte begint Lees-Voor opnieuw: „Nu kunt u best even voorlezen, tante. Doet u het?" „Vooruit dan maar," geeft mama toe. Ze slaat het boek open en wat ziet ze daar? Haar boodschappenlijstje! Ze kijkt erop. Och, dát is wáár ook!!!

6. „Nu zie ik wat ik nog meer moest kopen. Ik moet gauw naar de winkel terug. Blijven jullie hier maar wachten. Ik ben blij dat Lees-Voor het lijstje in haar boek heeft gestopt. Dag, kindertjes, tot zo meteen!" Mama Konijn loopt heel vlug terug naar de winkel. „Geef dat boek maar aan mij," zegt Bobo dan.

7. Hij begint netjes voor te lezen. Pas als mama terugkomt uit de winkel, klapt hij het boek dicht. „Is de bus er nog niet?" vraagt mama lachend. „Gelukkig, het was dus nog net op tijd. Lees-Voor, je hebt me reuze geholpen door het lijstje op te rapen. Nu heb ik fijn alle boodschappen. Daar is de bus."

8. Mama is zó blij, dat ze al haar boodschappen toch nog heeft kunnen doen, dat ze Lees-Voor bij zich neemt en haar gezellig gaat zitten voorlezen. Bobo zit achter haar. Wat een lastige nicht heb ik toch, denkt hij. Ik zou weleens willen weten, of er méér kinderen bestaan, die altijd maar roepen: lees voor!

Bobo kent een versje
van iemand die altijd haast had.
Hij heette Ronkerdebonk
en hij reed op een motor
rongrong over de weg.
Maar nooit ging het vlug genoeg.
Totdat. . . ja, totdat. . .
Luister nu maar naar het versje.

RONKERDEBONK

Weg, weg, opzij, opzij,
Ronkerdebonk die wil voorbij.
Weg alle mussen, vlug in de bomen,
Ronkerdebonk, ik hoor 'm komen.
Weg alle kippen, weg vader Haan,
Ronkerdebonk, hij komt er aan.
Ginds op de motor zie ik 'm schuiven.
Weg alle poezen, weg alle duiven,
Weg alle honden, weg dikke gans,
Ronkerdebonk is heel wat mans!
Hoor je 'm snorren? Hoor je 'm suizen?
Weg luie slak! En weg alle muizen.
Vlug jullie holletje opgezocht:
Ronkerdebonk zit in de bocht.
Ronkerdebonk moet altijd jachten,
Ronkerdebonk kan nooit eens wachten,
Maar dan opeens, een slag... een knal...
Ronkerdebonk roept: ,,Help, ik val!"
Nu is de motor uitgeraasd
En Ronkerdebonk die ligt ernaast!

Kom alle mussen, vlug van de daken,
Ronkerdebonk kan je niets meer maken.
Kom alle dieren, opgelet:
Ronkerdebonk moet naar zijn bed.
Zeven weken kan hij slapen
Want hij ligt op apegapen.
Honderd pleisters op zijn snoet:
Haastige spoed
Is zelden goed!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Doe je mee met ons? We gaan eerst schrijven en dan lezen. Is het moeilijk? Nou. . . een beetje. Is het leuk? Nou. . . en of!

Ik roep **Ik snor**

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _   _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Hans loopt in het bos.
Hans roept zijn zus.
De zus van Hans heet Ine.
Ine speelt met de poes.
De poes snort.
Wat doet Loes?
Loes zingt een lied.
Wim lacht.
Hij lacht zich slap!
Lach jij ook?

Ik zing **Ik lach**

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _   _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

OOM STUNTEL
en zijn neefje Handige Heintje

1. Heb je weleens zo'n mooie bal gezien, waarop je kunt gaan zitten? Je moet je stevig vasthouden bij de handvatten. Dan kun je met de bal hoge sprongen maken. Handige Heintje kan het geweldig goed. Flap de hond loopt keffend met hem mee. Natuurlijk komt oom Stuntel ook eens kijken. Dat gaan fijn!

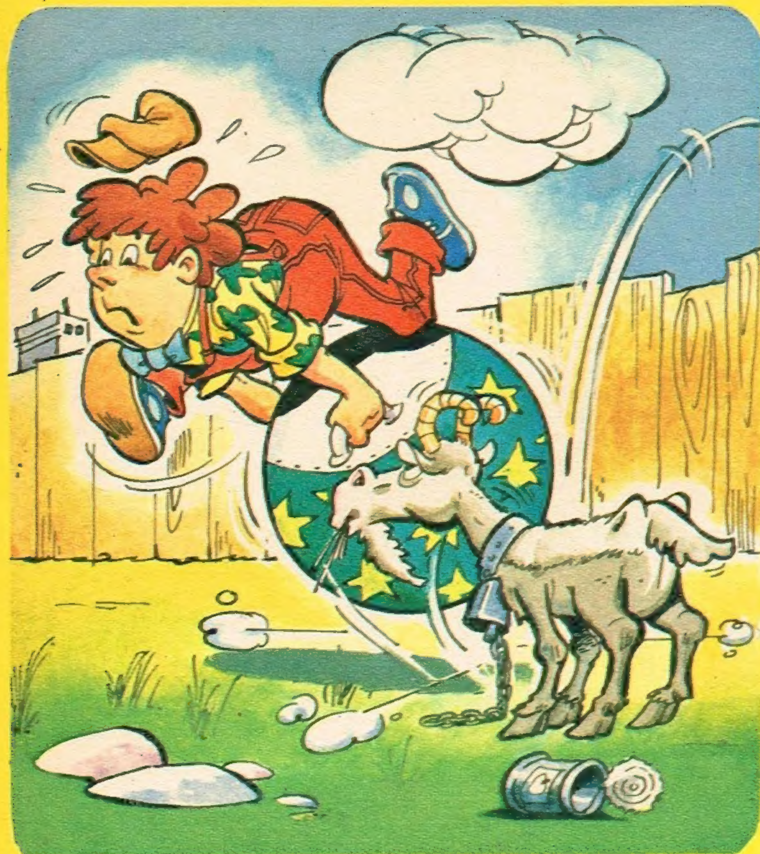
2. „Laat mij het nu eens proberen," zegt hij. „Ik heb nog nooit op zo'n rare springbal gezeten. Maar het lijkt me helemaal niet moeilijk." „U moet toch voorzichtig zijn, oom," waarschuwt Heintje nog. „Als u het nooit gedaan hebt, valt het niet mee." Flap kijkt angstig toe. Wat gaat zijn baasje nu weer doen?

3. „Zie je wel," lacht oom, als hij op de bal zit. „Het is doodeenvoudig. Je hoeft alleen maar wat te springen en hup, het gaat vanzelf." „Niet te hoog, niet te hoog!" schreeuwt Heintje. Oom Stuntel luistert niet naar zijn neefje. Hij vindt die bal een enig ding. Hij wil de hele morgen wel rond blijven springen.

4. Hoger en hoger laat hij de bal opspringen. „Dat kun jij niet!" roept hij plagend tegen Heintje. Maar dan opeens, daar gaat oom Stuntel zó hoog, dat hij over een schutting springt. Ai, Heintje houdt de handen voor zijn oren en Flap steekt zijn kop in het zand. Waar zal oom terechtkomen met de springbal?

5. Aan de andere kant van de schutting staat een oude bok van het gras te smullen. Plotseling komt daar die grote bal, met oom Stuntel erbovenop, vlak voor zijn neus. Wat zijn dat voor manieren? denkt de bok. Is die man nu helemaal! De bok wordt reuzeboos. Hij neemt de bal met oom Stuntel op zijn horens.

6. Snuivend van woede rent de bok met oom Stuntel het hele veld rond. Oom houdt de handvatten stevig vast. Hij is reuzebang dat hij op zijn neus zal vallen. O, help, nu rent de bok naar de schutting. Dadelijk stoot ik mijn hoofd, denkt oom en hij probeert met één hand het onheil af te weren. Het is wel griezelig!

7. Plotseling geeft de bok de springbal een zetje. De bal vliegt omhoog en zeilt weer keurig over de schutting. Oom Stuntel heeft het verschrikkelijk benauwd. Heintje en Flap kijken verbaasd toe, als ze oom terug zien komen. Dat hadden ze nooit verwacht. „Goed zo, oom," roept Heintje. „Dat is even knap!"

8. Pats, daar zit oom op de grond. Hij bibbert ervan. „Ik wil er nooit meer op," zegt hij tegen handige Heintje. „Nu is het jouw beurt, hoor. Ik zal wel kijken." Heintje begrijpt dat het oom aan de andere kant van de schutting niet zo best bevallen is. Oom Stuntel heeft weer eens pech gehad. Zoals altijd!

We wonen allemaal

1. De familie Zonnemans, die in een gele caravan woont, beleeft elke dag wat anders. Elke morgen rijden ze naar een andere plaats. Zo zijn ze nu bij een dierentuin terechtgekomen. Ze gaan allemaal kijken, behalve de katjes en Jippie de hond.

2. Zie je het kleine meisje dat bloemen plukt? Dat is Wiesje. Het jongetje dat schildert heet Bas. „Laat dat!" moppert de oppasser. Ook opa heeft wat te mopperen. „Pas op, moeten jullie vallen?" roept hij tegen de tweeling op het muurtje.

Welke stoute aap heeft zes appels in de tekening verstopt?

in een gele caravan

3. Stoute Peter vangt een banaan, die zijn zusje Marjo naar de apen wilde gooien. Oom Wim staat naast hem, met twee kleine meisjes, die Loekie en Anja heten. Dan zie je mama Zonnemans, Lucie met de pop en oma, die de jongste op haar arm draagt.

4. Maar het leukste van deze plaat zijn natuurlijk de aapjes. Zie je hoe grappig ze samen spelen? En hoe handig ze in de boom klauteren? Toch is er nóg iets leukers dan de aapjes: dat is papa Zonnemans, die voor ieder een lekker ijsje koopt.

k weet het niet. Maar ik weet wél, dat jullie ze moeten zoeken!

NIET KIJKEN MET JE NEUS!!!

Hier zie je 1, 2, 3, 4, 5, 6 raketten, op weg naar de maan. Zijn ze alle zes precies hetzelfde? Je zou háást zeggen: ja! Toch, als je heel goed kijkt, zie je dat er één 'n ietsje anders is.

Drie pijlen, drie bogen, maar wie van de drie schiet er midden in de roos? Je kunt het zien, als je met je vinger de lijntjes volgt. Probeer het maar!

WE WERKEN WÉÉR!!!

Wie kan de sinaasappel, de banaan en de kersen even mooi kleuren als op het bovenste plaatje?

Als je een lijntje trekt over de puntjes, krijg je een dier met een lange nek. Dat dier heet. . . giraf!

Op het bovenste plaatje staan een beertje en een mooie bal. Het beertje en de bal van het onderste plaatje zijn nog lang niet klaar. Maak jij ze maar in orde!

DE KOEKJES VAN CONNIE

Niemand in de stad kon zulke lekkere koekjes bakken als de moeder van Connie. Zelfs de banketbakker niet. Connie, die net zeven jaar was, had al dikwijls bij mama in de keuken gestaan, als die bezig was met het gebak. Mama deed het zo vlug en zo handig. Het leek of het helemaal niet moeilijk was.

Op een dag vroeg Connie: „Mag ik nu eens voor de koekjes zorgen?"

„Maar dat kun je nog niet," zei mama, „je mag me wel helpen met het kloppen van de eitjes en afwegen van de suiker."

Connie had die kleine werkjes altijd heel leuk gevonden. Maar nu vond ze daar opeens niets meer aan.

„Ik wil zelf koekjes bakken," hield ze vol.

Toen vertelde mama, dat er die middag visite zou komen. Oom Flip en tante Fien! Nee, mama moest het heus zelf doen, want als je bezoek krijgt, mag het zeker niet mislukken.

Connie keek ontzettend sip. Mama dacht natuurlijk dat ze nog te klein was voor zoiets en dat haar koekjes niet zouden smaken!

Mama zag haar boze gezichtje en ze dacht: goed, ze mag het proberen.

Mama bakte eerst en daarna mocht Connie laten zien wat ze kon. Toen was de boze bui gauw over.

Connie dacht dat oom Flip en tante Fien zeker van haar koekjes zouden smullen. Ze zouden roepen: Heeft Connie die gebakken? Nee maar, wat een knap meisje! Die wordt vast nog eens een beroemde koekenbakster, bij de koningin of zo!

Toen de visite kwam, schikte ze haar koekjes op een mooi schaaltje en droeg ze voorzichtig naar binnen.

Mama had juist thee ingeschonken

De koekjes van Connie zagen er prachtig uit.

„Nee maar, heb jij dat gedaan?" riepen oom Flip en tante Fien verrast, „je bent nog pas zeven jaar! Wat zul jij een goede huisvrouw worden!"

Connie voelde zich heel trots.

Oom, tante en mama legden een koekje naast hun theekopje.

Even later zag Connie dat oom Flip van zijn koekje wilde bijten. Maar het lukte niet erg. Hij legde het weer gauw op zijn schoteltje.

Ook tante Fien wilde gaan knabbelen. Connie lette goed op. Het leek wel of de koekjes te hard waren.

Tante legde het koekje ook al neer.

Toen liep Connie stilletjes de kamer uit.

Mama legde de koekjes gauw opzij. „Laat er maar niets van merken," zei ze goedig. „ze heeft er zo geweldig haar best op gedaan!"

Maar Connie had het allang bemerkt.

Ze was erg verdrietig.

Zo gauw de visite weg was, begon ze erover.

„Niemand wou mijn koekjes eten. Wat mankeerde eraan?"

„Ze waren te hard," zei mama lachend. „Maar dat geeft toch niet. Toen ik het voor de eerste keer probeerde, waren mijn koekjes óók te hard. Dat weet ik nog goed. Ik zal je nog weleens helpen. Je zult het vast en zeker goed leren."

„Maar het is zo jammer van de boter en de suiker," zei Connie. „Nu heeft niemand er wat aan. Alles is bedorven."

Gelukkig wist die lieve mama daar wat op te vinden.

„We zullen de vogeltjes eens trakteren," stelde ze voor. „Ik weet zeker dat zij ervan zullen smullen. Kom, dan maken we kleine kruimeltjes. Die kunnen ze gemakkelijk oppikken."

En ja, hoor, al gauw kwamen er een paar vogels aangevlogen, die gretig van de koekkruimels gingen pikken.

Ze kwetterden er zo hard bij dat er nog meer vogels kwamen. Het leek wel of ze elkaar waarschuwden: „Kom gauw, hier moet je zijn. Lekkere kruimels van de koekjes van Connie! Smullen maar, twiet-twiet!"

Connie stond voor het raam.

Ze was getroost, omdat er tenminste iemand plezier van haar werk had.

Nog heel dikwijls ging ze bij mama in de keuken kijken hoe je koek en taart moest bakken.

En toen ze wat groter geworden was, mislukten haar koekjes nooit meer.

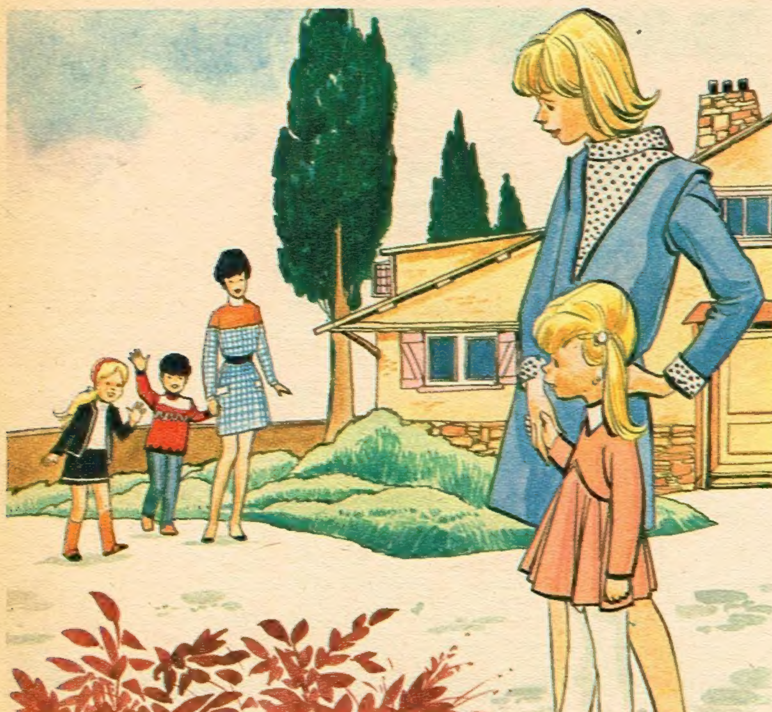
Dat was wel jammer voor de vogeltjes.

Maar voor de mensen was het helemaal niet jammer.

En vogeltjes lusten immers óók graag kruimels van gewoon brood!

Mevrouwtje

1. „Hoi, hoi, hier zijn we," roept Pukkie al uit de verte, als hij zijn vriendinnetje Brigit ziet. Pukkie mag met zijn zusje Wanda bij Brigit komen spelen. Ondertussen gaan de mama's samen een kopje thee drinken. Dat kan gezellig worden. Brigit neem Pukkie en Wanda mee naar de kinderkamer.

2. Wanda en Brigit zijn dadelijk druk bezig om de pop aan en uit te kleden. Pukkie geeft niets om poppen. Dat is meisjeswerk, vindt hij. Maar er is gelukkig ook een mooie bal, waarmee hij spelen kan. Nu is ballen in de kamer altijd een beetje gevaarlijk. Boem, pats, daar valt al iets van de kast!

3. „Och, mijn strijkijzertje!" roept Brigit geschrokken. „Nu is het helemaal kapot." „Het ging per ongeluk," zegt Pukkie. „Misschien kan ik het maken." Daar gelooft Brigit niets van. Maar ze weet dan ook niet, dat Wanda en Pukkie sprookjeskinderen zijn en dat ze echt een beetje kunnen toveren.

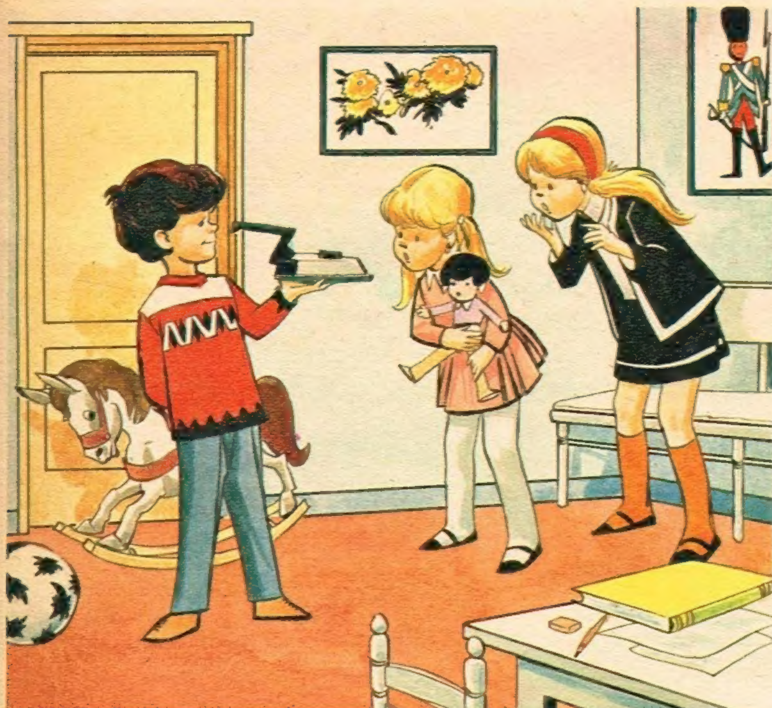
4. Zo gauw Brigit niet meer op Pukkie let, fluistert hij een toverspreuk. Er komen sterretjes om het strijkijzer. Het handvat gaat weer in elkaar zitten. Maar Pukkie heeft geen verstand van strijkijzers. Dat zijn immers meisjesdingen en daar houdt hij niet van. Hoe moet zo'n handvat er eigenlijk uitzien?

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) ƒ 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo.

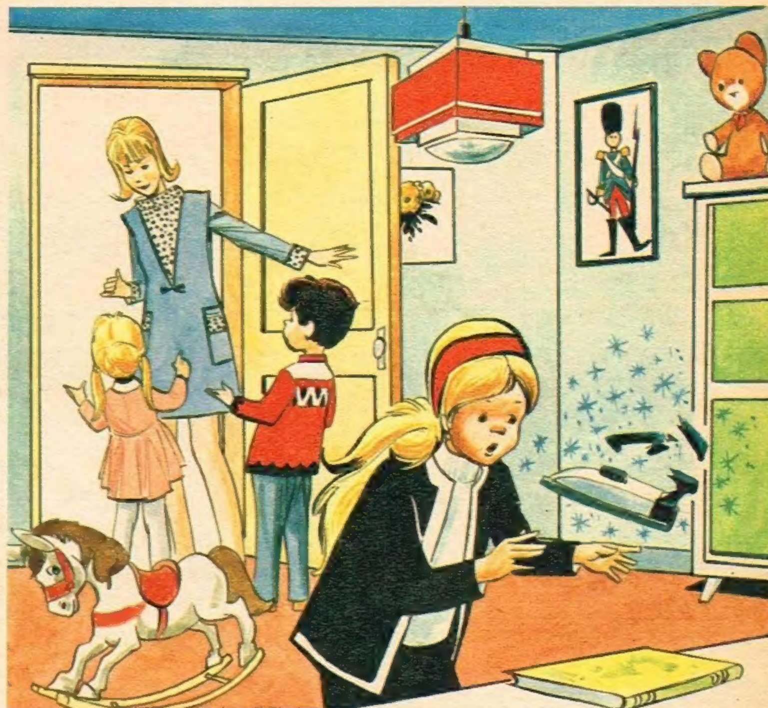

Sprokeboom

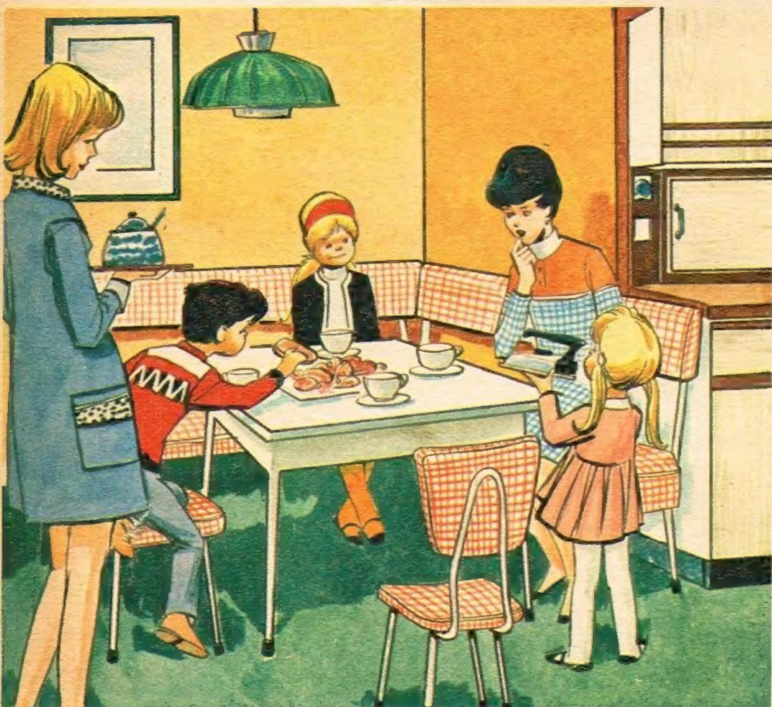

5. „Nee, je hebt het niet goed gemaakt!" roept Brigit, als Pukkie het strijkijzer laat zien. „Eerst zag het handvat er heel anders uit. Zo kun je er niet mee strijken." Pukkie zucht. Het heeft niet geholpen dat hij getoverd heeft. Nu is Brigit toch nog boos op hem. Maar zusje Wanda is er ook nog!

6. Als mama de kinderen komt roepen voor de thee, pakt ze vlug het strijkijzer en fluistert een nieuwe toverspreuk. In een wipje zit het nu keurig in elkaar. „Wat ben jij knap!" roep Brigit. „Zoiets zou ik nooit kunnen." Wanda weet niet wat ze zeggen moet. Brigit mag hun geheim niet te weten komen.

7. „Kijk eens, mama," roept Brigit opgetogen, „Pukkie had mijn strijkijzer op de grond gegooid. Het hele handvat was kapot. En nu heeft Wanda het in orde gemaakt. Je ziet er niets meer van." „Hoe bestaat het!" zegt de mama van Brigit. Maar mevrouwtje Sprokeboom zegt niets. Ze snapt al wat er gebeurd is.

8. Mevrouwtje Sprokeboom is de koningin van Sprookjesland. Nu doet ze of ze een gewone mevrouw is. Daarom wil ze niet dat Wanda en Pukkie hun toverkunst gebruiken. „Kunnen jullie het dan nooit laten?" vraagt ze, onderweg naar huis. „Misschien volgende keer wel," belooft Pukkie. Maar of dat lukken zal???

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en vragenspel

Klein, klein kleutertje, wat doe je in mijn hof? Ja, wat doen de kleuters die op deze plaat staan? Spelen natuurlijk en pret maken. En straks limonade drinken en lekkere boterhammetjes eten. Dat en nog veel meer kun je zien, als je de plaat goed bekijkt. Vul het antwoord op de vragen hieronder netjes in.

1. Ik zie op de plaat . . . bomen.

4. Staat er een hondje op de plaat? Ja/nee.

2. Er spelen . . . kinderen.

5. Op het kleed staan . . . kopjes.

3. Staat er een poesje op de plaat? Ja/nee.

6. Ik zie . . . kippetjes.

Antwoorden: 1. 4; 2. 7; 3. nee; 4. ja; 5. 7; 6. 6.